

варяха нашитѣ вестители заедно съ владиката, каймакамина изпрати едно заптие да повика владиката. Съ това се улесни въпросътъ за посещението отъ владиката на каймакамина. Каймакамина искаше да знае дали възстанието нѣма да се развие и въ града и дали възстаницитѣ нѣма да посѣгнатъ на мирното турско население.

Владиката и каймакамина си дадоха взаимно задължение, че въ града няма да се посѣгне на живота нито на единъ миренъ гражданинъ, било отъ турска страна, било отъ страна на възстаналия народъ. Даденитѣ задължения отъ дветѣ страни бѣха обявени чрезъ глашатай и народа се успокои, разбира се относително спокойствие, никой не можеше да гарантира пълно спокойствие, ако преодолѣе страната на възстанието, защото въ града имаше такива турци катили, на които личеше по ржцетѣ и по лицето християнска кръвъ. Войскитѣ не се подчиняваха на задълженията на каймакамина. При единъ неуспѣхъ спрямо възстаницитѣ, тѣ щѣли да изсипятъ всичката си жестокостъ спрямо хората въ града, Каймакамина бѣше уважаванъ отъ всички народности въ града.

Въ сжщия день или утрото, той видѣ импровизирани болници, видѣ какви грижи се полагатъ отъ неопитки жени въ лѣкарската професия за спасяване живота на изпжденитѣ отъ опожаренитѣ имѣ жилища, ранени и болни, той се удивляваше отъ голѣмата благотворителностъ на хората отъ бедния градъ Охридъ и не попречи никому за проявенитѣ чувства на състрадание и даванитѣ материална и морална помощъ къмъ пострадалитѣ. Отъ селата потоци отъ деца, жени и старци пристигаха.

Не стигнаха училищата за болници. Отвориха се болници и въ частни кжщи, като напримеръ кжщата на братя Узунови, Христо, Антонъ и Ангелъ. Първитѣ двама братя бѣха четници, а кжщата имѣ болница. Това не е едничкия примеръ, тѣ сж много, но азъ няма да ги изброявамъ.

Цѣлия градъ, населенъ съ християни, приличаше на болниченъ лагеръ.

Силата на организацията се чувствсваше. Сплотеностъ, дисциплина, материални, морални и лични жертви се давая отъ всички за изкупването на свободата.